

[Christophersen.]

mentariske system, at vi tilrettelægger det på den måde, for det er med til at bekræfte en lang række af de formodninger, befolkningen har om, hvor dårligt vi arbejder herinde. Det er med til rundt omkring at skabe et indtryk af, at tingene flyder, at der ikke rigtig er styring på, hvad der foregår, at det er tilfældigheder, som mere eller mindre afgør, hvad der kommer ud af det hele, og så suppleres jo det billede af det indtryk, som kommer fra andre steder i huset her.

Jeg har tidligere sagt det på venstres vegne, og jeg vil gerne gentage det her: jeg forstår i og for sig godt, at en statsminister og en regering synes, at det er uoverskueligt med 11 partier, og jeg forstår i og for sig også godt, at det i visse situationer kan være ønskeligt at samle et færre antal partier og i vekslende kombinationer med dem drøfte, hvordan man nu klarer en alvorlig politisk situation. Men når vi efterhånden er gledet derhen, hvor det normale er, at partierne og deres repræsentanter uge efter uge 2, 3, 4 gange om året drøfter og træffer vigtige beslutninger, ikke i folketinget, men andre steder i huset, så er vi ude i noget, som vi alle sammen bør være meget, meget betænkelige ved, ikke bare fordi det krænker det, som er parlamentets egentlige hensigt, nemlig at tingene skal foregå i åbenhed, i offentlighed, men også fordi det er en arbejdsform, som meget vel kan føre til utilsigtede resultater. Det har jeg godt villet sige her, også fordi jeg forudser, at når det arbejde, vi her står i, er færdigt - hvordan det nu end falder ud - så må der nødvendigvis rejse sig både i offentligheden og her i denne forsamling en drøftelse af, om vi kan acceptere, at den slags ekstraordinære samlinger på denne måde bliver noget normalt. Jeg tror ikke, vi kan acceptere det.

Jeg kan også sige det sådan: folketinget har vilje til at løse landets problemer, det tror jeg gælder alle medlemmerne, men jeg må henstille, at regeringen ikke ved sin tilrettelæggelse af arbejdet misbruger denne vilje eller trækker for store vekslers på den. Jeg synes, at det, man har regnet med: at en uges rask indsats kunne klare tingene, i dag viser sig at have været alt for optimistisk.

Må jeg så gå over til selve den sag, vi behandler. Udgangspunktet her har jo været de problemer, hvis størrelse vi i og for sig er enige

om - den store gældsætning, den store arbejdsløshed - og så har der foreligget en plan fra regeringens side, hvorefter man ville nedsætte ledigheden med 20.000 og begrænse betalingsbalanceunderskuddet med et par milliarder kroner og, når nogle år var gået, med lidt mere. Så har der været oplæg fra en række partier. Vi har lagt en plan frem, det konservative folkeparti har gjort det, kristeligt folkeparti har lagt sine tanker frem, og det radikale venstre har i sommerens løb også lagt en lang række forslag frem. Jeg tror, jeg må sige, at det, som på mange måder har adskilt regeringens planer fra de planer, vi andre har lagt frem, har været, at regeringen har sigtet lavt, har sigtet mod begrænsede resultater, mens vi andre har lagt meget vægt på i starten af forhandlingerne, at vi satte så højt et mål som muligt. Det er også på den baggrund, venstres oplæg blev til. Vi satte os langt større mål, end regeringen forlangte, og ville vel dermed også gøre en større indsats. Så kan man jo drøfte, om man vil bruge de midler, som vi anviste, men jeg tror ikke, man kan benægte, at hvis man politisk ville bruge dem, så fik man også et bedre resultat.

Men så har forhandlingerne jo udviklet sig sådan, at regeringen har afvist at sætte ambitionsniveauet højere end det, den lagde ud med, og dermed er de forhandlinger, der er blevet ført, først og fremmest blevet forhandlinger om det, jeg vil kalde for en nødtørftig krisepolitik, forhandlinger om, hvordan vi kunne klare et akut betalingsbalanceproblem, forhandlinger om, hvordan vi kunne foretage en vis begrænsning af den stigning i arbejdsløsheden, der toner frem. Det er det forløb, forhandlingerne har haft indtil nu, og her har så 3 partier fremlagt en række ideer hentet fra hver deres planer. Det var det, som hr. Auken betegnede som en borgerlig bloks modspil over for socialdemokratiet.

Jeg synes ikke, at socialdemokratiets politiske ordfører skal være så hånlige eller så afvisende i sine betragtninger over det, der er sket. Det, der er sket, er jo, at de tre partier har vist en meget, meget stor grad af imødekommenthed over for socialdemokratiet og over for den socialdemokratiske regering. Vi har accepteret, at socialdemokratiet ikke er til at få i tale, når det drejer sig om en virkelig langsigtet omkostningspolitik. Vi har accepteret, at man i denne runde ikke kunne snakke om en be-